

Αν ήμουν πρόσφυγας...

Είδα τις βόμβες να πέφτουν βροχή .

Πύρινες αστραπές έσκιζαν τον αέρα . Παντού δάκρυα , κραυγές αγωνίας , φόβου , και απόγνωσης . Συντρίμια τριγύρω . Κι εκεί που βρισκόμουν πρίν λίγο, στο σπίτι μου, το μόνο που αντίκρυζα τώρα ήταν ένας σωρός αποκαΐδια και συντρίμια .

Ήταν μέσα τα τρία μικρότερα αδέρφια μου οι γονείς μου και η γιαγιά . Απόμεινα μόνος. Προσπαθούσα να βρω ένα σημάδι ζωής, ενώ τα δάκρυα αυλάκωναν το τρομαγμένο μου πρόσωπο . Παντού μόνο χάος. Ξεκίνησα ξυπόλητος , νηστικός και φοβισμένος μαζί με άλλα ορφανά, γιατί δυστυχώς ένα ορφανό ήμουν τώρα πια ... , για άλλη πατρίδα. Ξεκίνησα με τις τσέπες μου άδειες στο σχισμένο και βρώμικο παντελονάκι μου, με την καρδιά μου ματωμένη , και χωρίς το χέρι της μάνας μου να με προστατεύει και να με κάνει να νιώθω σιγουριά .

Πού θα πήγαινα ; Πού με περίμεναν ; Ούτε ξέρω . Μας στοίβαξαν σε μία βάρκα και μάς έσπρωξαν στο νερό . Θα έφτανα κάπου άραγε ; Η καρδιά μου βούλιαξε . Δεν με περίμενε κανείς !!!

Φοβάμαι μαμά

μου λείπεις και κλαίω

φοβάμαι μαμά

Φοβάμαι σου λέω !

Σκοτάδι παντού

κρύνω πονάω

και μες στην ψυχή

μια ελπίδα ζητάω

Μιχαήλ Ζιώγας

γ1 γυμνασίου